

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 467/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, bez právneho zastúpenia, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 68/2019-414 z 21. novembra 2019, proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 6 T 10/2017-393 z 29. januára 2019 a proti postupu vyšetrovateľa a prokurátora v tomto konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Z jej obsahu vyplýva, že ňou napáda aj rozsudok Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) a postup vyšetrovateľa a prokurátora.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného, že spáchal prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 a § 212 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a bola mu uložená povinnosť spoločne a nerozdielne s už odsúdeným [REDAKOVANÉ] nahradiť poškodenému škodu vo výške 270 eur. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré následne odôvodnil. Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že:

a) proti uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS: ORP 2268/02-TT-TT-2012 podal sťažnosť a žiadosť o prešetrenie postupu vyšetrovateľa, ktoré boli zamietnuté ako nedôvodné. Tvrdí, že prokurátor nepreskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia a že im malo byť vyhovené v zmysle zásady *in dubio pro reo*. Namietal, že vzájomná dohoda pri páchaní trestného činu nebola ničím preukázaná, výška škody bola preukázaná iba na základe výpovede poškodeného, uzneseniu o vznesení obvinenia bolo vydané predčasne a jeden zo svedkov a poškodený vypovedali u vyšetrovateľa pod vplyvom alkoholu;

b) krajský súd rozhodol na verejnom zasadnutí 21. novembra 2019 bez prítomnosti sťažovateľa, (v napadnutom uznesení krajský súd konštatoval, že boli splnené podmienky na takýto postup, keďže sťažovateľ neprevzal zásielku, ktorou mu bolo doručované upovedomenie o termíne verejného zasadnutia v odbernej lehote na adrese, ktorú uviedol ako adresu na doručovanie zásielok, pozn.) Sťažovateľ však v tomto postupe vidí porušenie jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a keďže na verejnom zasadnutí nebol prítomný ani jeho obhajca, namieta aj porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy;

c) svedkovia podali krivé výpovede, čo dokazuje jeho nevinu. Spochybnil výpoveď poškodeného. Vo vzťahu k priebehu údajného trestného činu uviedol, že bežal, lebo mal obavy zo skupiny chlapcov, ktorí bežali za [REDAKOVANÉ], a že tento jediný bol označený poškodeným ako páchatel skutku.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) a základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom prokurátora a vyšetrovateľa v tejto veci.

5. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 133 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

7. Ústavná sťažnosť nespĺňa základné náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde a má viaceré nedostatky. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akýkoľvek sťažnostný petit (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ nepripojil k ústavnej sťažnosti plnomocenstvo na zastupovanie advokátom (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Súčasne ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ nepožiadal o ustanovenie právneho zástupcu v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil kópiu napadnutých rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

8. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

9. Ústavný súd nevyzval sťažovateľa na odstránenie odstrániteľných nedostatkov ústavnej sťažnosti (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde) vzhľadom na § 124 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

10. Vzhľadom na zistenie ústavného súdu, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť vyhlásením uznesenia krajského súdu o zamietnutí sťažovateľovho odvolania 21. novembra 2019 a sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 13. júla 2020, je zrejmé, že ju podal po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde aj ako podanej oneskorene.

11. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a je podaná oneskorene. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) a f) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu